

БИБЛИОТЕКА НА Б. З. БАНКА

Година 5.

София, Ноемврий, 1932 год.

Книга 2 (42)

ИЛЮСТРАЦИЯ И ПЯНАДЕСЕНЬ

Редакторъ: ПЕТЪРЪ МЪРМЕВЪ

Седмият редовен конгресъ на Илинденската организация

Той се състоя на 30. и 31. миналия м. октомврий въ присъствието на 45 делегати, дошли отъ разни краища на България, за да манифестиратъ своето единодушие и силното желание да продължатъ борбата докрай.

Конгресътъ бѣ откритъ отъ председателя на

Ръководното тѣло на организацията г. Кирилъ Христовъ, който, между другото, каза:

„Времената, които преживяваме, сж твърде нерадостни. Тукъ, въ България, бушува ужасна материална криза и морална разруха, които тровятъ душитѣ на българитѣ, а тамъ, въ свещената наша

родна земя, царува мракъ и нечувана тирания. Отъ страна на изобилието, днесъ Македония е обрната на страна на мизерията и нашитѣ братя тамъ сж осждени на гладна смъртъ. И когато синъ изпрати лептата си, за да обтекчи участьта на своитѣ родители, властитѣ задържатъ сумата за погашение наложенитѣ „прирѣзи и порѣзи“, които хората не могатъ да изплатятъ, па макаръ и децата да биха си продали.

Когато четемъ редоветѣ, писани съ кървави сълзи и достигнали като по чудо до насъ, предъ

Членътъ на Върховния комитетъ на Тракийската организация г. Калоянъ Бобевъ поднесе поздравитѣ на тая организация съ думитѣ: „Нѣма тракиецъ, който да не произнася съ чувство на въодушевление легендарното име Илинденъ, което възбужда спомени за ония славни дати, когато българитѣ отъ Македония и Тракия въстанаха противъ черната и непоносима турска тирания.

Илинденъ и Преображение затвърдиха нашата братска солидарность, въ името на която ние идваме да Ви поздравимъ и да Ви пожелаемъ най-скорошно

Делегатитѣ на конгреса.

насъ се очертава картината, която е представлявала Франция отпреди революцията, когато 18—20 годишни моми и момци представлявали хилави и немощни старци и когато цѣлиятъ народъ е въстаналъ като единъ, за да провали тиранията.

И като виждаме това, не чувствуваме ли, че настава деня на кървавата отплата, когато поробенитѣ ще отхвърлятъ отъ гърба си нахалния нашественикъ, чиито дни сж отдавна прочетени.

Хървати, Словенци и всички други прегръщатъ нашия начинъ за борба и скоро ще се провали шумадийскиятъ шовинистъ и ще настане блаженство, за което ратуваме отъ 40 години насамъ.

Да не ни отчайва помощта, която нему се дава отъ възвестителката на принципитѣ на свободата, братството и равенството — преди 20 години ние сложихме подкрепения отъ много по-силенъ защитникъ азиатски сатрапъ“.

Временниятъ председателъ г. Димитъръ Ивановъ предложи и конгресътъ избра за постоянно бюро: г. Петъръ Ацевъ, председателъ; г. Владимиръ Карамфиловъ, подпредседателъ и секретари г-да Стефанъ Аврамовъ и Траянъ Коновъ.

осъществяване заветитѣ на героитѣ отъ Илинденската епопея.

Нашиятъ потисникъ днесъ не е единъ и сжщъ, но целитѣ ни сж едни и сжщи. И вие и ние работимъ за доброденствието и величието на българския народъ. Ние пакъ сме готови да се наредимъ до Васъ за извоюване на славната македонска свобода, за която се пролѣ много българска кръвь“.

Изслушана съ голѣмо внимание, тази речъ бѣ изпратена съ бурни акламации отъ страна на делегатитѣ.

Господа Георги Кондовъ, Петъръ Господиновъ, запасниятъ полковникъ Петъръ Дървинговъ и Евтимъ Стефановъ поднесоха приветствията на Националния комитетъ на македонскитѣ благотворителни братства въ България, на Добруджанцитѣ, на Македоно-Одринското опълчение презъ Балканската война и на Западнитѣ покрайнини съ слова, които предизвикаха сълзи отъ умиление и радостъ.

Представителката на Македонския женски съюзъ, г-ца Стефана Христова, каза следната трогателна речъ:

„Илинденци, нося ви приветъ отъ македонската жена и девойка.

Стари борци, въ тоя мигъ ние всички сме тукъ и предъ дивния ви подвигъ съ трепетъ и смирение скланяме глави.

Творци на една велика епопея, ние знаемъ, що ви дължимъ.

Въ една епоха на черенъ мракъ и тирания ние подехте смѣло великата борба за свобода на Родината. И съ единъ устремъ и лудъ вихъръ се понесохте напредъ, като показате на свѣта, че Македония е и че иска да бжде.

Вие бѣхте тѣзи, които смѣло понесохте първи знамето и на което съ собствената си кръвъ написахте: „Свобода или смъртъ“ — светъ лозунгъ, на който и днесъ служатъ още борцитъ за свободата.

Съ пълна вѣра подехте ние неравната борба и съ жаръ сложихте всичко предъ олтара на Македония. Много отъ васъ съ възторгъ и самоотверженостъ лѣха кръвта си по браннитъ полета, за да скжсатъ веригитъ на турското робство.

Бюрото на конгреса:

Отлѣво къмъ дѣсно: Стефанъ Аврамовъ, секретаръ; Петъръ Ацевъ, председателъ; Владимиръ Капранфиловъ, подпредседателъ и Траянъ Коновъ, секретаръ.

Фото „Вита“

И когато мечтитъ ни рухнаха и зла орисъ ни хвърли въ ново робство — ние, покрусени, сведохте чела. Но това бѣ само за мигъ. Предъ новата опасностъ ние, стари войни, калени въ битки страшни, свихте мрачно чело, спогледнахте се мълкомъ, дадохте си клетва: „До единъ!“ и тръгнахте напредъ презъ пепелището на скжпата Родина. Около своето знаме ние събрахте всички ни.

Душата ни трѣпне, като ви виждаме днесъ.

Оредѣли сж вашитъ редици. Но това не сломява нито васъ, нито насъ.

Вие можете да бждете горди, защото борбата за вашата заветна мечта е подета отъ младото поколѣние и на нея днесъ се служи съ жаръ, както преди.

Днесъ ние следваме пѣтя, който начертахте съ светата си кръвъ. И даваме обетъ предъ васъ, илинденци, че макаръ и бавно, ние все ще вървимъ напредъ, къмъ върха — нагоре.

И, стигнали тамъ, ние ще развѣемъ гордо знамето, на което ще стои надписъ: „Македония на Македонцитъ“.

Слава и честъ на падналитъ въ борбата; вѣра и мощъ на борцитъ — за великата свобода на народа ни“.

На всички приветствия отговори съ подходящи думи председателтъ на конгреса.

Прочете се отчетътъ на Ржководното тѣло и се пристѣпи къмъ дебатитъ. Всички говоривши одобриха дейността на Ржководното тѣло и посочиха мѣроприятията, които трѣбва да се предприематъ отъ бждещата управа за стѣгане редоветъ на организацията и за стабилизиране фонда „Посмъртна каса“. Обяви се идната 1933 година за „Юбилейна“ и се натовари Ржководното тѣло да издаде специаленъ сборникъ по случай тридесетгодишния

ната отъ Илинденското въстание. Следъ приемане необходимитъ измѣнения въ Устава на организацията и бюджета за идната година, гласува се резолюцията и се пристѣпи къмъ изборъ на ново Ржководно тѣло.

Натоварената за това комисия посочи за Ржководно тѣло господа Кирилъ Христовъ, Петъръ Мърмевъ, Лазаръ Томовъ, Христо Шалдевъ и Лазаръ Гошевъ.

За тѣхни подгласници бидоха избрани господа Никола Кировъ, Проданъ Христовъ и Александъръ Сапунджиевъ.

За контролна комисия бидоха избрани господа Георги Бѣлевъ, Антонъ Кецкаровъ и Траянъ Коновъ.

При общъ ентузиазъмъ и най-крепки надежди за скорошното сбждване народнитъ ни идеали, конгресътъ бѣ закритъ отъ председателя г. Петъръ Ацевъ, които благодари на всички за указаното внимание и тактъ.

Конгресътъ единодушно гласува следната

РЕЗОЛЮЦИЯ:

Седмиятъ редовенъ конгресъ на Илинденската организация, състоялъ се въ София на 30. и 31. октомврий 1932 год, като взе предвидъ:

1) Че създаденото следъ всеобщата война, чрезъ престѣпнитъ договори за миръ, положение въ Македония, вмѣсто да разреши балканската проблема, засили още повече старата вражда между народитъ и стои като Демоклиевъ мечъ надъ Европа;

2) Че сърби и гърци, на които тѣзи безчовѣчни договори дадоха лъвскитъ части отъ Македония, продължаватъ политиката на денационализация и изтрѣбление на нейното най-будно население съ единични и масови убийства, арести, грабежи и пожарища, съ инсценирани политически процеси, жертвитъ на които и день днешенъ бликатъ по островитъ и заданитъ на Гърция и Сърбия, съ изнудването на имота и честята на населението, съ похищение на всичкитъ му национални, културни и политически ценности и права, които това население имаше и упражняваше при турския режимъ,

РЕШИ:

1) Да издигне гласъ на високъ протестъ срещу империалистическитъ договори, които силитъ победителки преди 12 години, въ делириума на мѣстъ, садизъмъ и опиянение въ Ньойн, изковаха, както и срещу варварската политика, която сателититъ гърци и сърби безнаказано продължаватъ въ Македония съ суровостта на сръдновѣковната инквизиция;

2) Апелира къмъ свѣтовната демокрация и общочовѣшката съвѣсть да издигнатъ гласъ въ полза на онеправданитъ и поробени народи въ Македония подъ грѣцка и сръбска властъ за възстановяването на похитенитъ имъ национални, културни и политически права, както и гласъ на протестъ срещу коварната дипломация, която, вмѣсто миръ и разбирателство между народитъ, създаде и продължава да създава условия за нови и пострашни касапници между народитъ — което неминуемо ще доведе до унищожаването на европейската култура отъ самитъ представители на последната.

Апелира къмъ сжщата съвѣсть на демокрацията да иска една международна анкета, която ще потвърди черното и страшно робство въ Македония и невъзможността да продължава това положение на нѣщата, безъ рискъ за мира на Балканитъ и Европа, и като последна отъ този актъ да иска разрешението на Балканската проблема съ създаването отъ Македония на една свободна и независима отъ балканскитъ държави политическа единица;

3) Апелира къмъ българското правителство да изпълни своя племененъ дългъ къмъ Македония — да се застъпи най

енергично за правата на потиснатитѣ българи и покровителствуването имѣ въ Гърция и Югославия;

4) Апелира къмъ българскитѣ журналисти да се застъпятъ най-енергично за правата на поробенитѣ българи като за висши племенни интереси;

5) Илинденци, вѣрни на завета на Даме Груевъ, Пере Тошевъ, Гоце Дѣлчевъ, Христо Матовъ и Тодоръ Александровъ, заявяватъ, че Македония ще продължи борбата съ всички сръдства, които жестокостта на сърбитѣ и гърцитѣ и установениятъ отъ тѣхъ кървавъ режимъ имъ налагатъ, за да стигнатъ до лелѣния отъ тѣхъ идеалъ — свободна и независима Македония;

6) Илинденци приветствуватъ своитѣ най-млади другари, които подъ знамето на ВМРО, съ пушка въ ржка, продължаватъ свещеного дѣло на Македония и имъ пожелаватъ най-скорошно оежществяване на общия македонски идеалъ.

Илинденци приветствуватъ братския съюзъ между борцитѣ на Македония. Хърватско и Пречанскитѣ сърби, който съюзъ е най-силното доказателство за правото и величието на нашата народна борба, като пожелаватъ най-близкия разгромъ на сатрапската и недостойна сръбска държава, надъ развалинитѣ на която като Фениксъ да изникнатъ свободнитѣ Македония, Хърватско, Черна-Гора и Словенско.

Илинденци приветствуватъ и всички легални македонски организации въ България, Америка и Европа и имъ пожелаватъ бодростъ и стегнатостъ въ борбата и по-скорошното имъ връщане въ родното огнище;

7) Старитѣ илинденци отправятъ апелъ къмъ българския братски народъ, който въ миналото е далъ всички доказателства за материална и морална подкрепа на македонското освободително движение и скъпи стотици хиляди жертви по македонскитѣ бранни поля и вѣрва, че не ще престане и въ бждеще да подкрепя каузата на своитѣ братя — кауза на цѣлокупното българско племе;

8) Конгресътъ подчертава дебело нуждата отъ стегнатостъ и засилване на нашата организация чрезъ чести посещения на дружествата отъ членоветѣ на Ржководното тѣло;

9) Апелира къмъ другаритѣ отъ реставрираното Македоно-Одринско опълчение, които иматъ качествата на илинденци, да минатъ въ редоветѣ на Илинденската организация и по такъвъ начинъ да спомогнатъ съ една нова струя отъ обединени и опрѣснени сили за преуспѣването великото дѣло по изграждането на една свободна и независима Македония — равноправенъ членъ на Балканската федерация.